SVENSKA CANADA TIDNINGEN

SWEDISH WEEKLY

P. M. DAHL, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING CO., Ltd., a joint stock company, incorporated under the Laws of Manitoba, at the office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Manitoba.

TELEPHONE 29 011

Canada:		I U.S.A. och Sverige:	
Ett år i förek.	$2.00.	Helt år i förek.	$3.00.
Halvt år i förek.	$1.50.	Halvt år i förek.	$2.50.
3 månader i förek.	$1.00.	4 månader i förek.	$1.50.

Enligt Canadas lag, är ni ansvarig för betalningen av en tidning för hela den tid ni mottager denamma från postkontoret, antingen ni själv är prenumerant eller ni mottager den i någon annans namn. Om den prenumererade tidningen måste ni underrätta utgivaren samt vägra att längre mottaga tidningen från postkontoret för att bli befriad ifrån efterkrav för vidare sändning. Om ni byter om bostad och ej underrättar utgivaren därom, vadan tidningen fortfarande sändes till den gamla adressen, så är ni skyldig ersättande betala för den samma ifall personen, som mottager dem icke gör det.

Icke beställda bidrag till tidningen, som ej kunna återsändas, återsändas ej, såvida ej porto medfoglats.

Adressförändringar:— De av vårt prenumeranter, som avflyttat till annan ort, ombedjas vänligen att till oss uppgiva namn på såväl sin gamla poststation som den nya, emedan vi i annat fall äro urståndsatta att sända tidningen.

Betalning:— De av prenumeranterna, som insända betalningen per post, ombedjas att göra det genom "money-order", "express order" eller i registrerat brev. Privata "checks" måste åtföljas av 15 cents för "exchange". Kvitto erhålles genom ändring av datum på adressaremaan å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningen tillsändes prenumeranten, tills den är uppsagd och betalning efter $2.00 per år måste erläggas för skuld. Alla brev och försändelser adresseras alltid till

SWEDISH CANADA WEEKLY,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Till tidningen insända "Fria Ords"-bidrag och polemiska inlägg betraktas som tidningens egendom.

ANNONSPRISER

på begäran. Efterfrågningar (3 cts.) $1.50. Dödsannonsen med tom och kors ej överstigande 3 tum $1.50. Förlovningsannonser, önskas lediga platser m.m. 75c. per gång för utrymme icke överstigande 1 tum. Omfattande kyrkomötiser och meddelanden om kretsmöten, specielle telefonsamtal, årsmöten o. dyl. 75 cents per tum. Dylik annonsering infoves endast mot förut insänd likvid.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Torsdagen den 6 november, 1930.

FYRTIO ÅR.

På institutioner ha väl betytt så mycket för ett utvandrarfolk som just dess kyrka. Religionen har varit ett enande band, en sammanhållande länk vid tusen och en försök att splittra och spränga. Omvandling av värden kan ha ägt rum. Vi kunna ha kommit att se saker och ting på annat sätt, och vi kunna hysa vilka åsikter som helst i religiösa frågor — det finns dock alltid ett behov av något högre, något mäktigare — någon att vädja till, när omständigheterna kommit oss att känna oss små och maktlösa.

Det är detta behov, som förmått representanter för vårt som för andra folk här ute i Västern att samlas kring något, vi funnit kärt och dyrbart, kring något, som bidragit att bevara minnena från hembygd och fädernetorva. I pioniärtidens dagar, då vardagslivets många svårigheter och kampen mot tusen och en hinder kom människorna att starkare känna detta behov av samling och enighet lades ock grunden till dessa församlingar och kyrkosamfund, som sedan under en följd av år och under växlande öden fortsatt att verka och samla.

Fyra dekader ha i dessa dagar förflutit, sedan den Svenska Lutherska Församlingen i Winnipeg bildades. I och för sig kanske icke åldern kan kallas hög, men i betraktande till, att det här är fråga om ett kyrkosamfund, som i likhet med alla andra i ett land som Canada där statskyrka i svensk mening ej existerar, varit hänvisat att stödja sig på sina medlemmars personliga uppoffringar och intresse, måste man anse de fyrtio åren en respektabel ålder. Rika erfarenheter ha samlats, mycket och gott arbete till församlingens bästa ha utförts, och många bevis har man rönt på både förståelse och liknöjdhet.

Tusen och en omständigheter ha spelat in, som varit av splittrande och oenande karaktär och som krävt mycken och stor offervillighet, förståelse och trofasthet från församlingens sida. Man har också kunnat glädja sig åt att städse ha en grupp, om än aldrig så liten, som ägt just denna sanna och rätta förståelse och som troget stått fast i alla skiften. Man har strävat att gjuta folket samman. Man har bidragit med vad man kunnat var i sin stad för att samla alla kategorier, och även om man kanske icke kommit att intaga den främsta platsen bland samfunden i svenskt kyrkoliv i Canada, har man dock ägt mycket av livaktighet och arbetsiver inom egna gränser och landamären.

Svensken är svår att leda. Han har sitt frihetsbegär, sin ständiga strävan efter oberoende i alla avseenden — icke minst i det religiösa — en omständighet, som mången gång gjort sig gällande och satt församlingen på hårda prov. Utåt har den dock stått enig, och vad den utfört för landsmännens bästa, vad den gjort för bevarandet av svenska seder och bruk och för upprätthållandet av den anda, som hör Fädernas kyrka till, skall bliva en borgen för en god och välsignelserik verksamhet i tider som komma.

EN RYSS OM GAMLA SVERIGE.

I den nya svenska veckotidskriften "Fönstret" har den kände ryske radikalen Ilja Ehrenburg på ett målande sätt återgivit utlänningens intryck av vårt gamla hemland och dess huvudstad. Vi ha tagit oss friheten återgiva artikeln och överlämna ordet till herr Ehrenburg.

Då man står på kajen mitt emot slottet, kunna varken de dödlösa kafehabitueerna på Grand Hotels terrass, lossningsarbetarna vid skärgårdsbåtarna eller de hysteriskt skriande måsarna rubba intrycken av den idealiska jämvikten mellan sten, himmel och vatten, byggnadernas underbara proportioner och denna stads steniga hårdhet, mäktighet, som tycks vara glömsk av alla siffror. Ett folk, som skapat Stockholm, som trots den gamla tacksperskan Historia, kunnat tills i dag bevara inte blott sina monument utan också sin stolta anda, kan blott av statistiken eller kryp kallas litet. — —

Jämlikhet betyder inte jämnstrukenhet. Sverige har accepterat Amerikas teknik men opponerat sig mot dess avgudande. Det är antingen början till ett uppror, eller Europas sista spasmer, tröghetslagens efterverkningar. Den svenska industrin är inte så mycket känd på grund av sin kvantitativa produktion utan genom varornas höga kvalitet. Fabrikerna äro utmärkt organiserade, modernaste arbetsmetoder ha kommit till användning, och maskinerna äro förstklassiga, men ändå finns det möjlighet för arbetaren till eget intiativtagande.

Förtjänsten är mycket hög enligt europeisk måttstock, men den fordrar inte bara arbetshastighet av de anställda utan också skicklighet. Därför utmärka sig till och med fabrikerna i Sverige genom en viss idealism. Det har gjorts ett lät vara blygsamt, försök att försona människan med maskinen.

Många företags storhet är ännu tätt förknippad med uppfinningens romantik. I Sverige löper ett geni inte så stor risk att bli exploaterat av finanskretsar, utan får sin belöning för de sömnlösa nätterna över ritningarna, kampen, fortvivlan och heroismen — vår tids bleka heroism i laboratorierna och verkstäderna. — —

Svenskarna gå sällan i kyrkan, de föredra fotbollstävlingar, men till och med de övertygade ateisterna och socialisterna låta döpa sina barn. — —

Kommunistiska riksdagsmän tala lugnt med börsmagnater och biskopar. Finns det klasskamp där? Javisst! Men dessutom finns också: det mänskliga språket, vackert väder, snö och sol utanför fönstret, skidor, Selma Lagerlöv, det nya Stadshuset, smörgåsbordet, och den största av Nordens välgörare — tjälamodet.—

Hur har Sverige lyckats bevara ett så gammaldags ädelmod? Fabriksskorstenarna och exportstatistiken vittna om landets moderna karaktär. Kanske räddas svenskarna av naturen med vilken de ännu stå i intim kontakt. — —

Den svenska naturen är storslagen och hemsk. Dess skogar skratta fortfarande åt timmerhuggarnas möda och inga sågverk kunna oroa de otaliga sjöarnas stillhet. Människan behöver inte pyssla med elementen, hon måste vara på sin vakt som hennes förfäder voro. Till och med i den närmaste omgivningen av Stockholm finns skog och vatten. Över söndag kan man åka bort i den djupaste skogen, där det varken finns stugor, grammofoner eller människor.

På sommaren vila svenskarna på doftande mossa, simma i sjöarna, övernatta i tält och bränna sig brunna under den outtröttliga solens sken. Den femtioårige "herr konsuln" sätter höjdhoppsrekord medan hans barnbarn styra en riktig segelbåt. De konventionella stockholmarna taga av sig kragarna, flickorna, springa omkring i byxor, och prästerna, glömska om arvssynden, sola sig sida vid sida med synderskor.

DAN ANDERSSON — ETT TIOÅRSMINNE.

I sept. 1920 slutade Dan Andersson sina dagar i Stockholm på ett av Klarakvarterens småhotell. Han dog på grund av en desinfektionsfirmas slarv — bristande ventilering efter evanvaterökning för väggohyra. Det är alltså just nu tio år sedan denne sällsynt rikt utrustade diktare gick ur tiden. Redan vid sin död hade han genom sin diktning förvärvat många vänner, som med sorg frågade sig, varför just han, som lovade bli ett av de stora namnen i vår litteratur, skulle gå bort i förtid. Det kändes som en stor förlust. Nu, tio år senare, har skaran av diktaren Dan Anderssons tacksamma vänner vuxit med många tusen. Det inflytande han utövat på efterkrigsgenerationen är oerhört, han har blivit en av "folkets skalder", vars verser man kan utantill. Över hela landet läser man hans dikter, de ha funnit hänförd uppskattning även i grannländerna.

Den Anderssons egendomliga uppenbarelse fortfar att tjusa ungdomlig fantasi, han har blivit symbolen för den vandrande poeten, en senfödd broder till Lasse Lucidor, Hans livsöde ägde den tragiska glans, som aldrig förlorar sin sinnesevgande makt.

Dan Andersson var autodidakt. Född i ett fattigt skollärarehem i Grangärdes skogsbygd prövade han på varjehanda yrken. Som fjortonåring reste han till Amerika vistades åtta månader i Minnesota, varefter han fått sitt lystmäte och vände hem, arbetade sedan i Sverige omväxlande som kolare, skogsarbetare och gårdfarihandlare, var en tid reseombudsman i Templarorden och började så småningom skriva. 1914—15 genomgick han Brunnsviks folkhögskola och levde därefter uteslutade som författare.

Ledmotivet i Dan Anderssons författarskap är ångesten, har en av våra kritiker framhållit. Han vacklar ständigt mellan gränslös kärlek och lika gränslös avsky för livet. Hans livsstämning är rent karamasovsk. Dostojevski har i honom sett djupare spår än i någon annan svensk diktare. Hans själ pendlar ständigt mellan gott och ont — det goda skymtar som en blomvärld i den mörka klyftan och övervuxet av den pietistiska barndomsfantasiens klaraste dagg, det onda fattat som en oemotståndlig verklighet och en nedärvd lockelse lika urgammal som människan själv. Som en man med primitiva sinnen kommer han rakt från finskogarnas ödslighet till stadernas hets och trängsel. Han längtar ibland tillbaka till Poiso älv och timmerkojan vid Sami, men han slipper icke ifrån människosamhällenas synd och sorg. De grellaste motsatser genomkorsa hans diktning på bakgrunden av ytterlig social hjälplöshet. Ur sotflingornas och eldslågornas dans vid milan i ödemarken stiger synen av ett apokalyptiskt världsdrama.

Dan Anderssons starkaste prosaverk är De tre hemlösa. Denna sällsamma historia om tre bröders lidanden kan icke glömmas av den som en gång har läst den. Berättartonen är ställvis rent fascinerande, och boken verkar på något sätt helstöpt, fast den handlar om idel trasiga existenser. Fortsättningen, Daniel Ramms arv, är en häxbrygd, i vars febermättade dunst alla mänskliga konturer upplösa sig.

Om hans prosa visar starkt inflytande från Dostojevski — det bör dock ihågkommas, att Dan Andersson först under sina senare år läste denne författare — så för hans vers ofta tankarna till Kipling. Rent konstnärligt når Dan Andersson högst i sin lyrik. Där äro fattigdomens och hungerns epos i de berättande dikterna, där äro kärleksvisorna med sin äkta heta klang, där äro vanvettssånger som i sin vilda fantastik icke äro lika någonting annat, där är det sorgsna grubblet över ont och gott, över skuld och botgörelse. Av falsk vildmarkslyrik finns där icke mycket. De ställen, där den litterära schablonen röjes, äro så få att de försvinna vid sidan av allt det värdefulla.

En egenartad diktare var det som gick bort med Dan Andersson, en skald som givit mycket av förblivande värde, och som syntes ämnad att bli en av vår litteraturs största. Vad vi skrev en nu själv död litteraturgranskare vid meddelandet om Dan Anderssons bortgång, förlorat i prosadiktaren Dan Andersson är något djupt originellt och därför stort. Vad vi förlorat i lyrikern Dan Andersson är nå got hopplöst oersättligt.

Hur riktiga de orden voro har man i vida kretsar kommit underfund om under de tio år som gått sedan Dan Anderssons död.

ÖMSESIDIGHETER i ÄKTENSKAPET.

Få människor ha i vår tid öppen blick för vad äktenskap är. Det behövs mycken upplysning på detta område. Somliga inbilla sig, att två makar genom vigseln "bliva ett". Och likväl borde det stå klart för dem, att ej ens det mest bara en enda medelpunkt, utan att varje äktenskap närmast påminner om ellipsen, som har tvänne brännpunkter. Mellan dessa två ligger kraftfältet med all dess spänning. De bägge makarna äro ett med varandra i lusten ett med varandra i nöden, ett i gemensamt bärande av bördorna. Deras gemenskap är oavbrutet ett förhållande mellan "jag" och "du", en personlig gemenskap och därigenom en ödesgemenskap. De dela ljuvt och lett med varandra. Två människoöden äro då fast hoplänkade.

Men det är då av vikt att ihågkomma, att äktenskapet såsom varje verklig personlig gemenskap är byggt på ömsesidighet. Det hjälper ej, om den ena parten anstränger sig till det yttersta för att av äktenskapet göra med de till buds stående resurserna det bästa möjliga, utan bägge måste bemöda sig. Två personligheter skola ju med oförminskade personliga rättigheter och skyldigheter leva tillsammans med varandra dag efter dag, vecka efter veecka, år efter år ett helt liv igenom och dela allt med varandra in i vardagslivets allra minsta detaljer. Dagligen måste de anpassa sig til varandra, och ibland lyckas anpassningen, ibland misslyckas den. I förra fallet uppleves — såsom det står i ritualen — "den högsta lycka på jorden." I senare fallet uppstår ej blott gnidning och skavning, utan gnissel. Det måste man ta med på köpet. Det kan ofta ej undvikas. Att gifta sig är sålunda att åtaga sig en betydande arbetsuppgift, icke att vandra in i "paradiset", in i ogrumlad njutningsgemenskap, ty en sådan finns ej på denna skröpliga jord. Även om den ena parten ingår i äktenskapet med det ärligaste uppsåt att noga lösa den maktpåliggande arbetsuppgiften, blir äktenskapet ändå olyckligt, i fall den andra parten ej hyser samma intention. De allra bästa bemödanden bli förspillda, om den motsatta kontrahenten sviker sin post.

I vår tid, da människor gå ut i världen bara med anspråk på livet, blott med viljan att ta och ha, må det ej förvåna oss, att de gå tillväga på samma sätt, när de skola gifta sig. De ställa krav bara på den andra parten och glömma, vad ömsesidigheten i äktenskapet bjuder. När mannen efter vigseln sluter sin nyblivna fru i sin famn, får man det intrycket, som gjordé han det oftast med den underförstådda tanken: "Månne hon blir mig värdig? Månne hon kommer att motsvara mina förväntningar?" Sällan få vi av omfamningen det intrycket, som viskade han ställa till sig själv i sitt innersta: "Månne jag kan bli henne värdig? Månne jag inom mig bär resurser till att göra denna varelse lycklig vid min sida?" Varje människa, som ingår äktenskap, må noga ta i övervägande de krav, som därigenom ställas på henne själv. Det är just bristen på en dylik dubbelsidig inriktning av anspråken och kraven, som gör, att så många äktenskap — även mellan präktiga människor — bli olyckliga i påtaglig mening. Oförmågan och ovilligheten att in i vardagslivets enskildheter ta hänsyn till den andra kontrahenten skapa redan tidigt en dov stämning av jäsande missnöje inom äktenskapet.

Det gäller att hålla elden brinnande på äktenskapets altare. Därtill erfordras bränsla. Men det är alltför ensidigt tänkt, när parten skall bära fram detta bränsle till elden. Bägge måste göra det. Och det måste ske i det stilla och obemärkta. Blott så hålles elden vid makt. Och under detta bemödande å ömse sidor att bevara elden bliva tvivelsutan de båda makarna i sitt innersta mer och mer förvandlade. Fördjupade, förädlade.

Äktenskapet med alla dess prövningar, konflikter och kriser är en utmärkt skola för personligheters utveckling. Skötes det på det rätta sättet ända ifrån början, kan det bidraga till att bortrensa många vanprydande fel och brister och ge den inre människan på en gång fasthet och böjlighet — vad vi pläga kalla kraktär.

Äktenskapslycka är naturligtvis icke även så massiv och varaktig art att man kan tala därom såsom något för ett äktenskap beständigt utmärkande. Ack nej, liksom varje levande lycka är äktenskapslyckan flyktig: den kommer och den går — trots bägge makarnas uppriktiga bemödanden. Ingen metod har uppfunnits för att hålla den beständigt kvar. När lyckan går, titta vi missmodiga med långa blickar efter den. Men vi borde dock förstå, att om lyckan inte ginge, skulle den ej kunna komma. Tron på en ständigt ogrumlad, spegelblank harmoni i äktenskapet borde i våra dagar, då vi fått blicken upp för att allt liv är spänning, brottning mellan motsatta krafter, få vika för en djupare syn på saken. Ett äktenskap, som är levande, är inte en idyll, utan "en trygg hamn" där man finner skydd undan stormarna. — (Sunds. Tidg.)

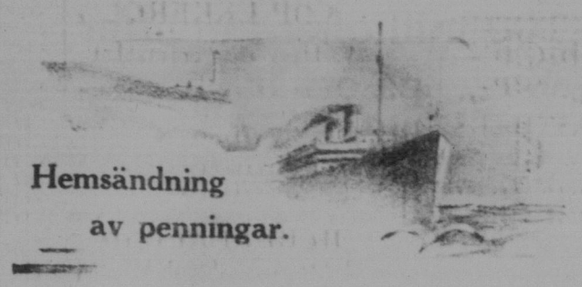

Hemsändning av penningar.

Ni kan sända hem penningar, säkert och bekvämt per post, radio eller telegraf genom något av denna banks avdelningskontor. Pengarna utbetalas i Förenta Staternas dollars eller i landets egen valuta, om så önskas, till den angivne mottagaren och genom en pålitlig bank.

The Royal Bank of Canada

The WORLD-FAMOUS APPETIZER now OBTAINABLE in CANADA

AALBORGS REORGANISERADE BRÄNNERIER I DANMARK SALUFÖRA NU SINA, FÖR SEKELGAMMAL TRADITION OCH KVALITET UTMÄRKTA, PRODUKTER ÄVEN I CANADA.

AALBORG TAFFEL AKVAVIT

DET INREGISTRERADE VARUMÄRKET PÅ ETIKETTEN ÄR EN GARANTI FÖR INNEHÅLLET

Denna annons är icke beordrad av Kontrollstyrelsen för Spirituosa eller av regeringen i provinsen Manitoba.

Ur teets historia.

Anno 1710 fanns det i London en företagsam ung borgare, Thomas Twining, som tyckte tiden var inne att ombilda det förutvarande "Toms kaffehus" till vad man nu skulle kunna kalla en tesalong med därtill anknuten teförsäljning.

"Den nya kinesiska örten" var ännu nästan okänd i befolkningens breda lager, delvis helt på grund av dess dyrbarhet, men tidens "skönandar" och i främsta rummet den berömda lexiografen doktor Samuel Johnson, som själv förklarade, att hans tekittel sällan fick tid att bliva kall, omtalar teet såsom "den utmärkta, av alla läkare lovprisade kinesiska drycken, av kineserna benämnd 'tscha', av andra nationer 'tay' eller tée".

Och Edmund Waller som var både hovman och diktare, sjöng en hymn till Katarinas av Braganzas pris, vari han sammanställde henne, "den bästa av drottningar", med den "bästa av örter".

Hittills hade dock teet, som sagt varit jämförelsevis okänt, men när Thomas Twining uppsatte sin skylt, det gyllene lejonet, på "Strand", på samma ställe där familjen Twining ännu i dag har sin stora teaffär, och när drottning Anna, som mycket tyckte om den-go Englands tron, da blev också teet med detsamma upphöjt till engelsmännens älsklingsdryck, vilket den kan sägas vara ännu.

Skalden Pope hälsade drottningen med de ofta citerade raderna: "O Anna, härskarinna över riken tre, du stundom håller riksråd stundom dricker te."

Redan 1711 utnämnde drottning Anna Thomas Twining till sin hovleverantör en utmärkelse, som blivit bekräftad av hennes efterträdare. Räkenskaperna mellan den gamla firman och åtta olika regenter utgör ett intressant aktstycke i affärens arkiv.

Från den dag, da Thomas Twining öppnade sin teaffärs dörrar, blev den förut så föraktade kinesdrycken hastigt mycket populär.

Enligt diktaren Motteux ga drycken anledning till en häftig kamp mellan de olympiska gudarna. Den fann en vältalig försvararinna i den blygsamma Hebe medan Backus däremot slog et dråpligt slag för druvosaften Dock måste även vinets gud til sist giva tappt och dricka te.

De följande åren visade, att Twining hade riktig framtidsblick, när han öppnade sin "salong".

"Fastän teet kostade mellan tiu- och trettio kronor skålpundet", 1770, "flockades de förnäma damerna omkring Twinings hus i Devereux Court", ty da för tiden liksom nu upptog det första engelska tehuset hela den fyrkant, som ligger mellan "Strand" och den skuggrika gammaldags plats, pa vars murar man ännu kan tyda orden: "Detta är Devereux Court 1676".

Damerna smuttade på den upplivande drycken, som serverades i mycket små porslinskoppar, och betalte sin skilling ungefär som de nu sitta i sina kareter och dricka läskedrycker i Berkelay Square.

Utom det dåvarande London uppstodo under de följande femtio åren många "teträdgårdar" vid Kings Cross Buston, Bayswater, Kilburn och andra utkanter, områden, som numera ligga inom stadens eget område.

Litet senare blev Marybone Gardens med musik, som kom på modet.

Thomas Twining levde i trettiofyra år efter det han öppnat sin stora teaffär, och han fick se sin framsynthet som affärsman rikt belönad. Inom loppet av en jämförelsevis mycket kort tid blev han en av Londons burgnaste borgare och fick som sådan sitt porträtt målat av ingen mindre än den berömde konstnären Hogarth, vilken för övrigt som bekant tog många av sina motiv just från kaféerna mas Twining endast i sin affär, men senare byggde han en stor lantgård i Twickenham nära Themsen. I nära tvahundra år na hans ättlingar bebott samma hus, tills det för omkring fyrtio år sedan av dåvarande ägaren Richard Twining donerades till prästgård inom socknen, där gården var belägen. Under tidernas lopp har naturligtvis lanthuset flera gånger blivit restaurerat, men grundkaraktären har bibehållits. På fasaden ses ännu den väderbitna solskiva, efter vilken minst åtta generationer av Twining har ställt sina klockor, innan de från den trevna lantgården begåvo sig in till skådeplatsen för sin inbringande verksamhet i Londons "Strand".

Negerdansen försvinner.

I dansen börjar man skönja en tydlig tendens mot romantiken. Närmast får man väl betrakta detta som en följd av kvinnomodet. De livliga danserna äro på retur — de äro omöjliggjorda genom de långa klänningarna — och i deras ställe ha trätt tangon och valsen.

Därmed får man hoppas, att den skrälliga jazzmusikens tid hör till det förgångna. Balens romantik håller på att banytfödas. Och alla må veta att det inte är för tidigt.

En expert i Stockholm säger: skilt valsen vinner mer och mer terräng. Paris dansar vals och tango och till och med i Danmark har denna övergång till de mera graciösa dansformerna inträngt. Det tar längre tid för oss att tillägna oss nya dansformer. Klädernas modeväxlingar komma fortare hit, vad det nu kan bero på. Den forna foxtroten med sina hastiga tempon har emellertid tersvunnit och danspubliken har blivit mer intresserad av den lugna jazzen, Slowfoxen är numera jazzens uttrycksmedel — man har inte längre så brättom som förr. Den gamla valsen, som vi hade for 20 år sedan, få vi inte igen — den vals som nu dansas och den som i fortsättningen kommer att dansas, blir mer jazzbetonad — det är vad vi vunnit av det, som vi tidigare utstått.

Och till sist ett ord om tangon. Det är en synnerligen vacker dans och trevlig att utföra. Om bara den svenska publiken ville offra litet tid till att lära den, skulle man finna, att vårt dansliv blivit betydligt rikare.

En annan expert tycker, att den moderna dansen mycket riktigt blivit mer romantisk. Valsen har kommit mer och mer i förgrunden och foxtroten har blivit lugnare.

Bullret har faktiskt tystnat en smula. Och folk förstår att utnyttja rytmen bättre nu än förr — man är mera musikalisk i genom-

Nationalsocialistisk sammanslagning.

Nysvenska folkförbundet har beslutat sammanslagning med övriga nationalsocialistiska sammanslutningar. Sveriges riksledare blir veterinär Birger Furugaard